HSS
22

2017 18

വിഷയം : ഒരു ഡിസംബറിൽ

ഇരുൾ പരക്കുമ്പോൾ

ഇരുട്ടുവീണ മുറിയുടെ അകത്തളത്തിൽ വച്ചിരുന്ന തുരുമ്പുവീണ ഒരു ഇരുമ്പുപെട്ടിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി അവൾ നീങ്ങി. അവളുടെ നീണ്ടുമെലിഞ്ഞ കരങ്ങൾ പെട്ടിയുടെ ഒരുകോണിൽ എന്തിനോവേണ്ടി ഗാഢമായി തിരഞ്ഞു. ഒടുവിൽ പഴമയുടെ ഗന്ധം ശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു ചതുരക്കടലാസ് ഇടുത്തതും, പുറത്ത് അലച്ചുതല്ലിപെയ്യുന്ന മഴയെക്കാൾ തീവ്രതയോടെ മിഴികളിൽ നിന്നും കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ പെയ്തിറങ്ങിയതും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. അവളുടെ ചുവന്നുതുടുത്ത കവിൾത്തടങ്ങളിലൂടെ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ ചാലിട്ടൊഴുകി. ജാലകത്തിലൂടെ അകത്തേയ്ക്ക് എത്തിനോക്കിയ മഴത്തുള്ളികൾ ചരൽക്കല്ലുപോലെ കാറ്റിനൊപ്പം ഒഴുകിയെത്തുകയാണ്. മിഴികളിൽനിന്നും ഉതിർന്ന ആ ഉപ്പുകണങ്ങളുമായി അവളുടെ അലസമായി പാറിക്കിടന്നിരുന്ന മുടിയിഴകൾ ചങ്ങാത്തംകൂടി. പാതിവറ്റിയ കണ്ണുകളുടെ പരിഭവം അവിടമാകെ നിഴലിച്ചു. അവളുടെ തൂലികത്തുമ്പിൽ നിന്നും പൊഴിഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങൾ മങ്ങിത്തുടങ്ങിയ ഡയറിയിൽ നിദ്രയിലാണ്. നിറഞ്ഞുതുളുമ്പാറായ കണ്ണുകളിൽ അവ കൂടുതൽ അവ്യക്തമായി മാറി. വീൽചെയറിന്റെ പുറകിലേയ്ക്ക് മെല്ലെ അവൾ ചാരിയിരുന്നു. പതിയെ പതിയെ ഓർമ്മകളുടെ ഓളങ്ങളിലേയ്ക്ക് അവൾ വഴുതിവീണു.

“ [illegible] ” [illegible]

സ്വരം വായുവിനെ കീറിമുറിച്ച് അവളുടെ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങി.

"അമ്മേ, ഇത്തിരി നേരം കൂടി..."

"അയ്യോ നിനക്ക് സ്കൂളി പോവേണ്ടേ?"

തന്റെ ശരീരത്തിനോട് ഒട്ടിക്കിടന്നിരുന്ന പുതപ്പ് മാറ്റിയപ്പോഴേ-ക്കും ഡിസംബർ വരവറിയിച്ചപോലെ തണുപ്പ് അസ്ഥികളിലൂടെ തുളച്ചുകയറി. ആവി പറക്കുന്ന ചൂട് ചായ തന്റേതുമാത്രമായ കാപ്പിപ്പൊടി നിറമുള്ള കപ്പിൽ നിന്നും ചുണ്ടുകളിലേയ്ക്ക് നുകർന്നപ്പോൾ അതിന് അല്പം കൂടി മധുരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇലത്തുമ്പുകളിൽ ആശ്ലേഷിച്ചിരിക്കുന്ന ജലകണങ്ങൾ സൂര്യന്റെ പൊൻപ്രഭയിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങി. നെറ്റിയിലേയ്ക്ക് ചന്ദനത്തണുപ്പ് പകർന്നുകൊണ്ട് അവൾ വിദ്യാലയത്തിലേയ്ക്ക് പോകുവാൻ തയ്യാറായി.

"തിയാഗ...." കൂട്ടുകാരി നന്ദന.

"ദേ, വരണു."

"മോളേ നിങ്ങള് സൂക്ഷിച്ച് പോണോട്ടോ." വാക്കുകൾക്ക് അപ്പുറമുള്ള ഒരു ധ്വനിപോലെ അത് അവരുടെ വീഥികളെ പിന്തുടർന്നു. മാനത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിവരുന്ന മഴത്തുള്ളികൾ പോലെയായിരുന്നു അവരും അവരുടെ സൗഹൃദവും. മാനത്തിന്റെ മാറിൽനിന്നും മണ്ണിലേയ്ക്ക് ഒരുമിച്ച് കൈകോർത്ത് ഇറങ്ങിവരുമ്പോഴും, ~~പുൽക്ക~~ പുൽത്തുമ്പുകളിലോ, പൂവുകളിലോ കിനിഞ്ഞിറങ്ങേണ്ടതാണ് ഒരുവേള എന്നവർ ~~[illegible]~~ അറിഞ്ഞിരുന്നു.

"നന്ദന, നമുക്ക് വൈകിട്ട് വരുമ്പോ പാടത്തൂടെ പോവാം?"

"ഉം..."

പൂക്കളോടും പൂമ്പാറ്റകളോടും കിന്നാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് വാകമരങ്ങൾ തണൽവിരിച്ച വിദ്യാലയത്തിന്റെ ഇടനാഴിയിലേയ്ക്ക് അവർ പ്രവേശിച്ചു. പെട്ടെന്ന് [illegible]

പഠിപ്പിന്റ് ആനന്ദത്തിനൊക്കെയും അവർക്കിവിടം ലാസ്റ്റ്ബെഞ്ചിലെ ജനാലകളോടായിരുന്നു. അതോ ഒരു പാതയോരച്ചാറ് കടകൾ തുറിച്ചുവച്ച് ആ ലാസ്റ്റ്ബെഞ്ചിലിരുന്ന് അവൾ പുറത്തേയ്ക്ക് നോക്കാറുണ്ട്. അന്നും കണക്കുടീച്ചർ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ. വിളക്കൽ വീണ ആ കറുത്ത ബോർഡിൽ വെള്ള ചോക്കുകഷ്ണ-ങ്ങൾ x ഉം y ഉം പറയുമ്പോൾ തുടങ്ങിച്ച ജാലകത്തിലൂടെ മനസ് വിദൂരതയിലേയ്ക്ക് ഒരു ചിറകുംവച്ച് പറന്നുപോകും. അപ്പോൾ അവൾക്ക് ശരിക്കും തോന്നാറുണ്ട്, 'ഈ കണക്കു കണ്ടുപിടിച്ചവനെ കയ്യീ കിട്ട്യാ!'

'റിൻ' പ്രഭാതത്തിന്റെ കുളിരിൽ നിന്നും 4 മണിയുടെ ബെൽ മുഴങ്ങിയപ്പോൾ പതിവിലും നേരത്തെ, ഇരുവരും പുഴയിലേയ്ക്ക് ഓടി. കാലുകളിൽ വെള്ളി പാദസരവും ഇട്ടുകൊണ്ട് പുഴ ഒഴുകുകയാണ്. പുഴയുടെ ഓരങ്ങളിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് അവൾ തന്റെ പിഞ്ചുകാലുകൾ പുഴയുടെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്ക് വച്ചു. പരൽമീനിൻ പറ്റങ്ങൾ അവയിൽ തുരുതുരാ ചുംബിച്ചു. ബാഗിൽ നിന്നും ഒരു പൊതി. പാത്രവെട്ടത്തെ തുറന്നതും, ഉപ്പും മുളകും ചേർന്നുകിടക്കുന്ന, നീരത്തിൽ അരിഞ്ഞ കിളിച്ചുണ്ടൻ മാങ്ങയുടെ വാസന തെന്നലിനൊപ്പം വരവറിയിച്ചു. ഓരോ കഷ്ണവും എടുത്ത് വായിൽ വച്ചപ്പോൾ അവ നാവിലെ സ്വാദ്ഗ്രന്ഥികളെയും, രുചിമുകുളങ്ങളെയും മാത്രമായിരുന്നില്ല കുളിരണിയിച്ചത്. മാങ്ങയുടെ പുളി കണ്ണുകളെയും ഉന്മാദത്തിലാക്കി.

"തിയാഗ, നമ്മ്ക്ക് വീട്ടിലേക്ക് പോവ്വാം. നേരം വൈകീന്ന് തോന്നണത്."

"ഉം. പോവ്വാം; ~~അച്ഛായി~~ അടുത്താഴ്ച നമ്മ്ക്ക് അവധിയല്ലേ നാളെ അതോണ്ട് [illegible]"

“ഇപ്പ് [illegible]. അന്ന് [illegible] 15 [illegible]ലേയ്ക്ക്
[illegible] കൊറിട [illegible], മീനും ഒക്കെ
ഉണ്ട്. നല്ല രസായിരുന്നു.”

പെട്ടെന്ന് മൗനമായിരുന്നു. നിശബ്ദതയിൽ
ചാലിച്ച മൗനം.

“നന്ദന ഇനീം കണ്ടില്ലേ, ഇന്നാ ഒഴുകി വരണ്ടത്.”

“നീയ് അങ്ങും നോക്കി നിന്നോ. ഞാ പോവ്വാ.”

പുഴയിൽ നിന്നും വീടിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയിൽ ഇരമ്പിയെത്തുന്ന
വലിയ ലോറികൾ. അവയുടെ ചക്രങ്ങൾ ശബ്ദം പക്ഷികളുടെയും
രാവുകളുടെയും ഒരുപോലെ മലിനമാക്കി.

അവധി തീരുന്നതു പോലും പ്രണയിച്ച്
പോയ ഒരു ദിവസം ~~അവൾ~~ തിടുക്കപ്പെട്ട് അമ്മയുടെ അനുവാദം
ചോദിച്ച് പുഴയിലേയ്ക്ക് നടന്നു. പുഴയിലേയ്ക്ക് ഉള്ള
വഴിയിൽ ചിലങ്കയുടെ ശബ്ദം പുഴ കേൾപ്പിച്ചതേയില്ല.

“മോളേ, ഇത്തിരി കൂടി കഴിയുമ്പോ നല്ല തണുപ്പ് ആവും.
നീയ് നേരത്തെ പോരണം ട്ടോ.”

പുഴയിലേയ്ക്ക് പോയപ്പോൾ അവളുടെ മനസ് സ്തബ്ധമായി.
മിഴികൾ അചഞ്ചലവും. അവൾ പുഴയുടെ ഓരത്തിലേയ്ക്ക്
കാലുനീട്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ അവിടെ പരൽമീനുകളോ,
പുഴനാദമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശക്തമായ ദുർഗന്ധവും
വന്നുതുടങ്ങി.

“ഠോ” മാനത്തിന്റെ മാറിൽ ഒരു മിന്നൽപ്പിണർ ഉദിച്ചു.
ഭൂമിയിലേയ്ക്ക് ആകാശം ഇടിഞ്ഞുവീഴുന്നത് പോലെ.
ഭൂമി വിറയ്ക്കുന്നത് പോലെ.

“മകളേ...” പുഴ സംസാരിക്കുന്നു. അവൾക്ക് തന്റെ
കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അത്ഭുതം കൂറിയ
മിഴികളുമായി അവൾ നിന്നു. പുഴ തുടർന്നു.

“[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] പുഴ. [illegible]

മേടുകൾ തോറും കുണുങ്ങിച്ചിരിച്ച് ഒഴുകിയിരുന്ന
പുഴ. ഇന്ന് തന്റെ അവസ്ഥ നോക്കൂ. ദേഹമെല്ലാം
ദുർഗന്ധം വമിപ്പിച്ച് ആർക്കും വേണ്ടാതെ...”
തിയാഗയുടെ വാക്കുകൾ തൊണ്ടയിൽക്കുരുങ്ങി.
“അത്യാഗ്രഹിയായ മനുഷ്യൻ എന്നെയും കൊന്നു മകളേ...”
പുഴയുടെ ദീനരോദനം.
ഒന്നിനു പുറകേ മറ്റൊന്നായി കുതിച്ചെത്തിയ ലോറികളുടെ
പൊടിപറ്റിയ വലിയ ചക്രങ്ങൾ ഉരുണ്ടോടുകയായിരുന്നു ഇത്രയും
തിടുക്കത്തിൽ പോയത് എന്ന് അവൾ ആ മാത്രയിൽ
തിരിച്ചറിഞ്ഞു.
“മോളേ...” മകളെ തിരക്കിയുള്ള അമ്മയുടെ ആഗമനം.
ഏതോ ഒരു സ്വപ്നത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ അവൾ മിഴിച്ചു
നിന്നു.
“അമ്മേ, പുഴ... ഈ പുഴ എന്നോട് സംസാരിച്ചു.”
മകളുടെ ദിവാസ്വപ്നത്തിന്റെ കഥകൾ അല്ലായിരുന്നു
അമ്മയ്ക്ക് ആവശ്യം.
“നിന്നോട് വേഗം വരാനാണ് അമ്മ പറഞ്ഞതല്ലേ?”
പരിഭവത്തിൽ ചാലിച്ച വാക്കുകളുമായി അമ്മ തിയാഗയുടെ
അടുക്കലേയ്ക്ക് നീങ്ങിയതും കാൽവഴുതി അവിടെ
കെട്ടിനിന്ന കറുത്തദ്രാവകത്തിലേയ്ക്ക് വീണതും ഒപ്പമായിരുന്നു.
അവൾ സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നുണർന്നു. ഹൃദയത്തിലെ
അസഹ്യമായ വീർപ്പുമുട്ട് കണ്ണുകളിലൂടെ ചുടുകണ്ണീരായി
പുറത്തേയ്ക്കൊഴുകി.
“അമ്മേ....”
ഓരോ നിമിഷം കഴിയുംതോറും അമ്മ കൂടുതൽ ആഴങ്ങളിലേ-
യ്ക്ക് നീങ്ങി.
“മകളേ നീയ് മാറി നിൽക്ക്” മരണാസന്നയായ
അമ്മ ആ വേളയിലും മാതൃഹൃദയത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വമായ ശബ്ദം.

“അമ്മ...” എന്നുറക്കെ അവൾ
ആരെയെങ്കിലും സഹായത്തിനു വിളിക്കാനായി
ഓടി. തൊണ്ട പിളരെ നിലവിളിച്ചു.....
അവളുടെ വാക്കുകൾക്കിടയിലെ വരണ്ടവിങ്ങൽ തുളുമ്പി.
അതിന്റെ സ്വരവും വിലാപത്തിന്റേതായിരുന്നു.

“ രാധചേച്ചീ, എന്റെ അമ്മ...” ആരൊക്കെയോ ചേർന്ന്
എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന ആ ചേതനയറ്റ ശരീരത്തിൽ
മുഖമുയർത്തി അവൾ ഉറക്കെ കരഞ്ഞു.

“ അമ്മേ, അമ്മേടെ മോളെ തനിച്ചാക്കി പോവല്ലേ...”
കണ്ണുനീരിൽ കുതിർന്ന ആ വാക്കുകളിൽ അവിടെ കൂടിനിന്നവരു-
ടെ കാതുകളിൽ തുളച്ചുകയറി. എന്നിട്ടവ അനേകം
ഉപ്പുകണങ്ങൾക്ക് രൂപം നൽകി. അമ്മയെ അടക്കിയ മണ്ണിൽ
ചേർന്ന് കിടന്നപ്പോൾ അഗ്നിയുടെ ചൂടേറ്റിട്ടില്ലാത്ത ആ
ശരീരം അമ്മയുടെ ഉദരത്തിന്റെ ചൂട് തൊട്ടറിഞ്ഞു. മനസിന്റെ
വേദന കാലുകൾ കൂടി ഏറ്റെടുത്തു. പിന്നീടവ വെറും
മാംസപിണ്ഡങ്ങളായി മാത്രം അവശേഷിച്ചു. രാധചേച്ചിയുടെ
സംരക്ഷണത്തിൽ അവൾ ഓരോ ദിനവും ആയാസപ്പെട്ട്
തള്ളിനീക്കി.

“മോളേ, ചേച്ചിയ്ക്ക് നാളെ പണിണ്ട്. മോക്ക്
കൂട്ടിരിക്കാൻ എന്റെ ജെസിമോൻ വരും. നാളെ പുള്ളിക്ക്
പണിയില്ല. ക്രിസ്തുമസ് ഇങ്ങെത്താറായില്ലേ.”
വീണ്ടുമൊരു മൗനം മാത്രമായിരുന്നു മറുപടി. സൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ
ധനുമാസരാവിനുശേഷം തലയുയർത്തി.

“ ന്നാ ചേച്ചി പോവാണേ. അവനിപ്പം വരും.”

“ ഉം...”
നട്ടുച്ച നേരത്ത് കതകിൽ തട്ടിയുള്ള വിളികേട്ടപ്പോൾ
തന്നെ അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു അത് അവൻ തന്നെയെന്ന്.

കതകുകൾ മെല്ലെ കുറ്റിയിട്ടു. അയാൾ പതുക്കെ അവൾക്കരികിലേയ്ക്ക് നീങ്ങി. തുറന്നിട്ട ജനൽപാളികളിൽ കൂടി എത്തിനോക്കിയ കുളിർകാറ്റ് ആ മുടിയിഴകളിലൂടെ ഉലാത്തി. അയാൾ കുറച്ചുകൂടി അടുത്തേയ്ക്ക് ചേർന്നുനിൽക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവളുടെ മുഖത്തേയ്ക്ക് പാറിവീണ മുടിയിഴകൾ ആ കരുത്തുറ്റ തടിച്ച കൈകളാൽ മാറ്റി.

“ന്താ ഈ കാട്ടണത്.” അസ്വാഭാവികമായ ഒരു പെരുമാറ്റം അവളിൽ ആശങ്കയുടെ വിത്തുകൾ പാകി.

അയാളുടെ ദൃഢമായ കരങ്ങൾ മെല്ലെ തോളത്തിലേയ്ക്ക് ഊർന്നിറങ്ങി.

“എന്നെ വിടൂ.”

“നിനക്ക് എവിടെ പോണെടീ? വിടണത്. ഇത്രനാളും നിന്നെ വളർത്തിയത് എന്തിനാന്നാടീ നീ കരുതിയത്”

അയാളുടെ പരുക്കൻവാക്കുകൾ അവളിൽ ഭയമായി മാറി.

“ഉമ്മോട്. വഴി...”

“ന്നെ ഒന്നും ചെയ്യല്ലേ. മോളുടെ പ്രായമല്ലേ എനിക്ക് ഉള്ളൂ.”

നിസ്സഹായമായ വാക്കുകളോടൊപ്പം തന്റെ തോളിൽ അമർന്നിരി. ആ അയാളുടെ തടിച്ചകരങ്ങൾ കരങ്ങൾ മാറ്റാനായി വിഫലമായ ശ്രമം നടത്തി. അതിന് മുഖത്ത് കിട്ടിയ അടിയുടെ വേദനയിൽ അവൾ പുളഞ്ഞു.

“എന്നെ വിടൂ...... ഒന്നും ചെയ്യല്ലേ....”

അടങ്ങാത്തതുടങ്ങിയ കണ്ണുകൾ വലിച്ചുതുറക്കാൻ അവൾ ശ്രമിച്ചു. മുറിയുടെ ഒറ്റത്ത് ചുമരിൽ എരിയുന്ന മുറിബീഡിയും കത്തിച്ച് അയാൾ ഇരിക്കുകയാണ്. ദേഹമാകെ ജ്വലിച്ചുവച്ച് വരഞ്ഞതുപോലെയുള്ള വേദന. ജനാലപ്പാളികളിലൂടെ ചെറിയ കാറ്റ് വീശുമ്പോൾ ആ ജീവന്റെ നാമ്പുകൾ കൊഴിഞ്ഞുതീരിയ അവളുടെ [illegible]ലേയ്ക്ക് [illegible]

ആ നിമിഷത്തിൽ അവൾ പുളഞ്ഞു.
" ഇത് ആരോടേലും പറഞ്ഞാൽ, കൊന്നുകളയും."
ആ ക്രൂരന്റെ വാക്കുകൾ അവളിൽ കൊടുങ്കാറ്റ് സൃഷ്ടിച്ചു.
കണ്ണുകളിൽ പുഴ ഒഴുകി. ശരീരത്തിലെ വേദനയ്ക്ക് അപ്പുറം
മനസ് മുറിവുകളുടേതായി മാറി.

" മോളേ, നീ ഉറങ്ങ്വാ?" രാധചേച്ചി തട്ടി.
വിദൂരതയിലേയ്ക്ക് കണ്ണുംനട്ടിരിക്കുന്ന അവൾ മിഴികൾ
നിസ്സഹായതയോടെ രാധചേച്ചിക്കുനേർ തിരിച്ചു.

" നീ എന്താ പറ്റിയേ?" ശരീരത്തിൽ തിണിർത്ത് കിടന്നി-
രുന്ന പാടുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ചേച്ചി ചോദിച്ചു.

" അത്..." വാക്കുകളും, കണ്ണീർ നൊമ്പരങ്ങളും
പേമാരിപോലെയായി. അവൾക്കുള്ളിൽ ഒന്നുമറിയാത്ത പോൽ
നിന്നിരുന്ന അയാളുടെ ചുവന്നുതുറിച്ചകണ്ണുകളിൽ ഭയം.
അടുക്കളയിലെ വെട്ടുവാൾ രാധചേച്ചി കയ്യിൽ മുറുകെ പിടിച്ചതും
അയാളുടെ ദേഹത്തിലെ ചോര ചിന്തിയതും എല്ലാം
എല്ലാം പെട്ടന്നായിരുന്നു.

" ഹേ, കാട്ടാളാ, നിനക്ക് ഇതെങ്ങനെ ചെയ്യാൻ
തോന്നി. അവളുടെ അവസ്ഥയെയും നോക്കാത്തില്ലായിരുന്നോ."
സഹതാപവും, വിലാപവും, രോഷവും കലർന്ന വാക്കുകൾ.
വർഷങ്ങൾക്ക് മാസങ്ങളായും മാസങ്ങൾ ദിവസങ്ങളായും
കൊഴിഞ്ഞ് പോയി. ജയിൽമുറിയിലെ ചേച്ചിയുടെ വാസവും.

"നിമിഷ, നീയ് എന്താ ചിന്തിച്ചിരിക്കുന്നത്."
രാധചേച്ചി. അവൾ ഓർമയുടെ ഓളങ്ങളിൽ നിന്ന്
യാഥാർഥ്യത്തിന്റെ തീരത്തെത്തി. അപ്പോഴേക്കും അവളുടെ
നവമറിയിൽ [illegible] നിറമില്ലായിരുന്ന അശ്രുകണങ്ങൾ [illegible]
സ്നാനം ചെയ്തിരുന്നു.

" ഒന്നുമില്ല ചേച്ചീ... [illegible]

ജീവിതത്തിനായി വെറുതെ കഴിഞ്ഞു.
ഇവൾ പറയുകയാണ് അതിജീവിക്കേണ്ടതാ-
ണവളുടെ ജീവിതത്തിൽ. ജീവനുള്ള
വാക്കുകൾ പോലെ ഡയറിയിൽ നിന്നും
കണ്ടെടുത്ത വരി, ~~01.01.1999~~

1.10.1987
ബുധൻ

വരാന്ത്,
17.10.1987
ശനി

ഡിസംബർ വാസത്തിലെ തന്റേതുള്ള ഓർമ്മകളായിരുന്നില്ല അത് ഡയറിയിലെ വാക്യങ്ങൾ. അവയ്ക്ക് വെള്ളത്തിന്റെ തിളയ്ക്കുന്ന താപം ഉണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ചുട്ടുപഴുത്ത ഡിസംബർവാസത്തിനെ പഴിച്ചുകൊണ്ട് ഭിത്തിയിൽ തൂക്കിയ കലണ്ടറിലേയ്ക്ക് മിഴികൾ പായിച്ചു.

1.10.2018
തിങ്കൾ.

അന്നോ കുറിച്ചുവച്ചതുപോലെ. ആ ഡിസംബർ വാസത്തിലെ ഉഷ്ണസമുള്ള ഓർമ്മകളെ വകഞ്ഞ് അവൾ ജാലകത്തിനരികി-ലേയ്ക്ക് നീങ്ങി നിന്നു. വറ്റിത്തുടങ്ങിയ ആ പുഴ ചോരയില്ലാത്ത ഞരമ്പുപോലെ, ഒരു നേർത്തവരപോലെ കാണപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ആ പുഴയുടെ ~~ഉ~~ ഉദരത്തിൽ ഈ ഡിസംബറിൽ ഒരു ഉറവ ജന്മമെടുത്തിരിക്കുന്നു.
"ചേച്ചീ, അമ്മയ്ക്ക് ഒപ്പം ~~ഈ~~ പുഴയും പോയില്ലേ ?"
"ഇല്ല, മോളേ, ആ പുഴ പുതിയ പ്രതീക്ഷയുള്ളവരായി വറ്റാത്തൊരുറവയ്ക്ക് ജന്മം കൊടുത്തത് കണ്ടില്ലേ. അവൾ ഓർക്കട്ടെ, ~~ഈ~~ മറ്റൊരു ഡിസംബർ വാസനത്തിന്റെ പഴികാരനെ
തിയാന ജാലകത്തിനോട് ചേർന്ന്
ചേർന്നു നിന്നു കുറിവെറ്റ കാൽവെട്ട് [illegible] [illegible]
വേഗം ഉണർന്നുവരുന്ന പ്രഭാതത്തെ [illegible]
വരിച്ചുകൊണ്ട്.